

NHÀNG VƯỜN CÒN XUÂN

Tôn Nữ Áo Tím

Anh – một phóng viên chiến trường của đài truyền hình Sài Gòn – bị tình sét ái tình với một “Tôn Nữ”- ngay lần gặp đầu tiên ở Sài Gòn. Trong một lần công tác Quảng Trị, Anh tình cờ gặp lại nàng. Và câu chuyện tình của họ bắt đầu...

1

Trịnh Hòa đi theo với vai trò một người khách. Anh không biết nơi đó là gia đình của Quỳnh Hương và “cô con gái rất xinh” mà Trung Úy Châu nhắc đến chính là Quỳnh Hương. Sự gặp gỡ quá tình cờ làm cho anh mất hết tự nhiên. Anh im lặng, quan sát, ăn chậm rãi hơn và nói cũng từ tốn hơn. Bữa ăn tối hôm đó hóa ra có một điếu gì xui khiến cho anh gặp Quỳnh Hương, để rồi như bị một sợi dây vô hình trói buộc. Anh linh cảm như thế. Rồi, anh bắt tay ông Đại Tá mà mắt thì nhìn về phía Quỳnh Hương. Nàng quay mặt lưng tránh.

Sáng hôm sau, đang trong giờ học, giảng đường im phăng phắc, bỗng nhiên:

– Mời chị Quỳnh Hương ra của có người cần gặp.

Cả lớp tò mò hướng mắt về Quỳnh Hương. Nàng cũng lấy làm lạ, không biết ai gặp, mà gặp có chuyện chi đây. Bỗng Quỳnh Hương khựng lại. Nàng nhìn chằm Trịnh Hòa trong bộ quân phục bốn túi oai phong của một phóng viên, còng đeo tấm thẻ nhà báo. Quỳnh Hương rất ngạc nhiên:

– À, anh tới đây có chuyện chi?

Nhìn ánh mắt và dáng vẻ lúng túng mặt đỏ ửng của Quỳnh Hương, Trịnh Hòa cười:

– Anh xin lỗi, hôm qua gặp Hương mà không chào được một tiếng, quá là mất lịch sự.

Quỳnh Hương quày quặt bước ra xa tìm nhìn cửa các bạn:

– Anh làm Hương dị quá! Cửa lớp đang ngó đó, anh thấy không?

Hòa nhìn Hương trong chiếc áo dài lụa trắng bó sát thân thể. Đáng vẻ ngượng ngùng ngây thơ của cô sinh viên “Tôn Nữ” đã làm cho anh mê mẩn. Trái tim anh rộn ràng:

– Anh đi Quảng Trị ngay bây giờ, khi nào về sẽ liên lạc với Hương. Anh gọi điện thoại qua máy ở nhà Hương được không?

Quỳnh Hương la lớn:

– Không được mô. Mạ đập chết!

– Vậy làm sao liên lạc với Hương được?

Quỳnh Hương nín lặng. Nàng cố tìm xem trong đám bạn, đứa nào có thể tin tưởng để làm “chim xanh” cho mình, nhưng tuyệt nhiên không có. Quỳnh Hương đành lắc đầu:

– Thôi, không được. Hương chịu.

Lòng chùng pha chút bối rối, Trịnh Hòa muốn nói điếu gì đó nhưng anh thấy khó. Quỳnh Hương hỏi lại:

– Rứa anh tìm Hương có chuyện chi?

Trịnh Hòa trề lưỡi rất thật, có chút vụng về:

– Chẳng là tin cho Hương biết anh đi Quảng Trị ngay bây giờ và xin lỗi Hương về chuyện tối hôm qua.

Anh lặp lại cũng câu nói ban đầu. Sự hiên lành của anh khiến Quỳnh Hương không biết nói gì thêm. Nàng nghĩ – chẳng vậy thôi mà dám tới trường kêu loa um sùm. Không biết nên chê hay nên khen con người này đây, liêu thật!

Chia tay Quỳnh Hương trong vội vã. Anh biết rằng kể từ giây phút này anh bắt đầu bận rộn nhiều hơn. Bên cạnh những bộn tin, những phóng sự viết từ chiến trường, anh phải dành thời gian viết một thiên phóng sự cho riêng cuộc đời mình mà từ lâu tư duy chừng quên lãng. Đã bắt đầu anh phải tập tữ với mình, phải lắng nghe tiếng nói từ trái tim. Đó là một tình yêu đang chớm nở. Anh đã yêu Quỳnh Hương.

Bên cạnh Hòa, Trung Úy Châu là một chiến hữu thân cận. Ông Châu biết rõ gia đình của Quỳnh Hương, vốn thường nhắc nhở bạn:

– Ông cần thận trọng, con nhà người ta đang hoàng danh giá, đừng có đùa giỡn lộn xộn.

– Tôi đùa hơi nào. Tôi rất nghiêm chỉnh và phải nhờ ông giúp đỡ.

Phải, trong thâm tâm Trịnh Hòa biết không thể một mình đơn với Quỳnh Hương mà không có sự giúp sức của Trung Úy Châu. Hoàn cảnh của anh cha mẹ mất sớm. Một mình tự vươn lên đứng thẳng trên đôi chân mình. Là sinh viên xuất sắc của trường Đại Học Vạn Hạnh Sài Gòn, Trịnh Hòa đã tự chọn cho mình một ngành nghề mà anh yêu thích. Nhờ thông minh, năng động, anh được cấp trên yêu thương và tin tưởng. Hòa có đầy đủ những ưu điểm của một thanh niên thành công về mọi mặt. Nhưng trước những thành quả rêu phong của kính của Huân... có phải đó là những thứ rào cản lớn mà anh khó vượt qua để đạt được điều anh muốn. Một tình yêu! Nghĩ vậy anh thấy lo.

2.

Những tháng đầu năm 1972, thành phố Quảng Trị đang vào giai đoạn chiến tranh khốc liệt nhất. Trịnh Hoà tuy bận rộn với công việc của một phóng viên ngoài mặt trận, nhưng chưa bao giờ anh bỏ qua những cuộc hẹn hò với cô sinh viên văn khoa xinh đẹp mỗi khi có dịp ghé về thành phố Huế. Khi cuộc chiến diễn ra nóng bỏng, sự hẹn hò với người anh thương dần dần trở nên khó khăn hơn. Anh thường xuyên bị nỗi nhớ dày vò.

Một lần bất ngờ nhận sứ vụ lĩnh vực công tác với đài truyền hình Huế, Trịnh Hòa gặp Quỳnh Hương đang thơ thẩn trước cổng trường Đại Học Văn Khoa. Hình ảnh người con gái trong chiếc áo dài thanh tao làm cho anh trố nên ngỡ ngàng. Anh nhất quyết không bỏ qua cơ hội gặp gỡ này. Trịnh Hòa nói trong niềm vui mừng òa vỡ:

– Quỳnh Hương, gặp Bé, anh mừng quá! Chúng ta đi uống nước nói chuyện một chút được chứ.

Quỳnh Hương lắc đầu. Người Huế xưa nay, ảnh hưởng lối sống phong kiến, đã bị những suy nghĩ khắt khe chi phối, làm cho lớp trẻ rụt rè, khép kín trong chuyện yêu đương, hẹn hò:

– Dạ thôi, Hương chờ em tới đón.

Trịnh Hòa xuống xe, đứng bên cạnh Quỳnh Hương nhìn tiêng, nấn ná:

– Chờ nữa thôi anh phải bay ra Quảng Trị rồi. Anh mời Quỳnh Hương đi ăn, rồi anh đưa về nhà.

Trong khoảnh khắc, Quỳnh Hương nhìn chằm Trịnh Hòa qua bộ quân phục đầy oai phong. Dáng vẻ ấy như có một sức thu hút mãnh liệt, trái tim Quỳnh Hương bồng dậu xuống:

– Anh về Huế khi mô mà đi vội rứa?

Trịnh Hòa nắm tay Quỳnh Hương thúc dục :

– Lên xe đi, không còn kịp.

Quỳnh Hương dùng dằng:

– Rồi em Hương tới đón...

– Hương nhờ bạn nói lại là được rồi.

Trịnh Hòa nắm chặt bàn tay người yêu. Anh sững sờ bơi lội trong đôi mắt tròn xoe đầy lo lắng

ây. Sự lùng khùng nàa muôn đi, nàa lo sợ bị gia đình quố trách... tồc cồ hiện lên trên đôi mắc cồa

người con gái làm cho anh càng dứt khoát. Anh trồ nên liồu lĩnh không đồ cơ hội vượt mắc:

– Lên xe đi Hương.

Chiồc xe jeep mui trồn, máy truyồn tin với cồn ăng-ten trên xe như đang đồng lỏa với chồ nhân cồa nó, Hòa chạy thồng vồ giao xe cho Trung úy Châu:

– Tôi đi một chút, nồu vồ không kịp thì anh cứ đi trước, đừng chờ mà hồng việc.

Trung úy Châu cười lồc đồu, anh nghĩ: – Kiồu này thì đi luôn chứ chờ đợi gì nồi. Trịnh Hòa nhồy lên chiồc Honda 90 cùng Quỳnh Hương chạy rồc vồi. Buồi hẹn chiồu hôm ầy đã là một bước ngoặt cho cuộc đời Quỳnh Hương. Cồ hai người như những cánh chim sồ lồng. Họ hoàn toàn được tự do, tung tăng bay bồng với rừng đồi Thiên An, nơi hẹn hò lý tưởng cồa những đôi tình nhân lãng mạn.

3.

Giữa căn phòng vồng vồ, im lìm, Quỳnh Hương ngồi bồc động. Nàng chăm chú nhìn vào tờ giồy lịch vừa mới xé. Quỳnh Hương không vớt bồ như mọi khi mà xồp lại ngay ngồn dưới ngăn kéo bàn học. Từng ngày, từng ngày như thồ, nàng đồm được hơn 15 tờ lịch. Hơn nàa tháng Trịnh Hòa vồng bắt tằm hơi. Nàng cũng không thồy trung úy Châu ghé qua nhà. Ai có thồ đo lường được nồi xót xa trồng vồng khi phồi chờ đợi, trông mong người mình yêu.

Qua khung cồa sồ nhìn ra khoồng sân vườn, màu xanh cồa cây cồ, sồc màu cồa các loài hoa đang mùa nồ rồc xum xuê... Rực rồ đồn thồ! Nhưng Quỳnh Hương cứ mơn man một nồi nhớ. Phồi, nàng nhớ Trịnh Hòa. Từ những giây phút hạnh phúc cồa buồi hẹn hò chiồu hôm đó. Dư âm kỳ diệu ầy mãi đeo đồng Quỳnh Hương cho đồn nay.

Nàng mơ màng nhớ lại... hình như có một đám mây mờ òo giăng qua, chụp xuống, bọc lấy cả hai, nàng và Trịnh Hòa. Trong đó họ đang cuống cuống vật vã, đùa giỡn với trò chơi tình yêu. Một kiểu trò chơi cũm, một thứ thuộc đấng mà lên đầu tiên Quỳnh Hương nằm trải. Cái thân thảnh anh rần chốc và êm ái như một tấm chăn bông phồng kín lấy thân thể mềm mại của Quỳnh Hương. Trịnh Hòa hít thật sâu cái mùi ngây ngây như sữa tã ra từ làn da trắng mịn của Quỳnh Hương, mùi thơm dịu hòa với cả cây sẽ mãi mãi theo anh trong từng hơi thở, từng nhịp đập của trái tim. Cúm giác ngất ngây vây kín, cuộn xoáy lấy hai người...

Chìm ngập trong nỗi nhớ, Quỳnh Hương tự an ủi. Nàng biết thành phố Quảng Trị- nơi chiến sự đang bùng phát khốc liệt- đang giữ chân anh.

Những tia nắng tháng tư từ từ gay gắt hơn. “Mùa Hè Đỏ Lửa” đang đốt cháy Cả Thành Quảng Trị, nơi đó Trịnh Hoà đang lao mình theo với khói đạn chiến tranh, ai còn ai mất... Bất giác những giọt nước mắt lăn dài. Nghe tiếng gọi của của Ông Sen, Quỳnh Hương lau vội nước mắt:

— Cô có thư.

Quỳnh Hương đón lá thư với nỗi vui mừng khôn xiết. Chỉ một mảnh giấy nhỏ, nàng đọc ngấu nghiến:

“Những ngày cuối tháng tư năm 1972.

“Bé,

“Anh quá bận đả gửi tin cho Bé. Anh thật xin lỗi. Đây là lá thư thứ ba anh gửi. Sao chẳng thấy hồi âm! Sự im lặng làm anh mù mờ hiểu ra một điều gì đó mà anh không dám nói ra. Vì sợ nói ra thì anh sẽ mất Bé. Thành phố Quảng Trị đang vào thời kỳ khốc liệt nhất. Bé nghe radio, xem truyền hình hay đọc tin tức trên báo thì biết. Anh rất nhớ Bé, nhưng làm trai trong thời bình lửa phải lăn xả theo với khói đạn chiến tranh. Bé đừng vội trách anh. Một phóng viên chiến trường, anh cũng phải xông pha vào các trận địa như những người lính khác. Những tin tức

nóng bỏng vì cuộc chiến là anh phải ghi nhận và chuyển về hậu phương. Chiến tranh là thế, anh không cảm sung. Vũ khí của anh chỉ là cây bút, chiếc máy ảnh để ghi hình và cái máy thu thanh để thu trực tiếp mọi diễn tiến của trận đánh vào sinh ra tử của đồng đội. Mọi lần có sự kiện gì ở chiến trường thì anh phải chuyển ngay tin nóng về hậu cứ...

Bé yêu,

Cuộc chiến Việt Nam bao nhiêu năm nay, người phóng viên chiến trường như anh không hề được một ưu tiên nào. Có chăng là niềm đam mê nghề nghiệp và một quãng đời oanh liệt, hừng hực tuồn xuân. Cuộc đời chỉ biết cống hiến cho quê hương, đất nước.

Anh chẳng có gì ngoài trái tim đang gõ nhịp theo tiếng gọi của non sông, hơi thở đang hòa quyện theo dòng máu Con Hồng Cháu Lạc. Bé có hỏi “trái tim anh còn chỉ nào dành cho Bé nữa không?”. Anh quí là quá tham lam! Non sông, đất nước, đồng bào và cả Bé... anh yêu tất cả.

Lá thư này anh viết từ Ái Tử – một thị trấn của huyện Triệu Phong, tỉnh Quảng Trị- lửa theo pháo đạn ngày đêm... Khi thành phố Đông Hà thất thủ rồi Quảng Trị cũng rơi vào tay cộng quân... Giờ đây, những dòng này là anh đang viết tiếp từ Quân Y Viện Mang Cá. Anh bị thương và đã về Huân trên chuyến bay tị nạn cùng với nhiều thương binh. Bé đừng lo, anh dưỡng thương một thời gian, lành lặn rồi chúng ta sẽ gặp nhau.

Lá thư này không biết anh có nên gửi cho Bé không, anh phân vân quá! Gửi hay không gửi thì cũng chẳng khác gì nhau. Biết gửi rồi Bé có nhận được không hay là một ai đó đón và giữ dùm cho chúng ta...

Quỳnh Hương thấy choáng váng, không đọc tiếp được nữa. Ai đã giữ những lá thư Trịnh Hòa gửi cho nàng? Nàng nghĩ chỉ có mẹ mà thôi. Quỳnh Hương thẫn thờ bước vào phòng làm việc của Ba:

– Ba ơi, ở Huân đây Mang-Cá là chỉ mô?

– Con hỡi Mang-Cá đi làm chi?

Ông ngạc nhiên nhìn con gái:

– Đó là một bệnh viện dành riêng cho quân đội.

– Làm dân thường có tới thăm được không ba?

Mẹ đứng từ sau lưng hỡi nào Quỳnh Hương không biết, bà cắt ngang cuộc chuyện:

– Con tính tới thăm ai? Chả lính tráng bị thương tật, con tới làm chi? Không được đi.

Quỳnh Hương nghe ba tiếng “không được đi” từ mẹ giáng xuống như một phán quyết của tòa án tối cao.

Lùi thối trở về phòng, nàng rơm rút khóc.

Trong nhà ngoài hai chị đã được ba mẹ gả đi lấy chồng, còn lại Quỳnh Hương là chưa. Nhưng mẹ đã có nơi chốn để gả cô con gái cuối cùng. Huống là thế, luôn luôn là thế. Mọi sự đặt để gả gắm tình cảm với ai... đều phải qua sự kiểm soát, đồng ý của cha mẹ. Con gái ra lấy chồng là phải gia đình môn đăng hộ đối, phải biết rõ thân thế từ đời cha, đời ông. Khét khe là thế! Mẹ nghiêm giọng hỡi:

– Vì rằng con khóc? Có phải con thương chú lính đó rồi không?

Quỳnh Hương trách mẹ:

– Thờ ơ của chú ấy gả cho con mà mẹ giữ làm chi?

– Con phải hiểu mẹ không muốn con quen với chú đó. Mẹ đã nhậm người tốt cho con rồi, đừng quen ai làm chi nữa, lo mà học hành.

Quỳnh Hương im lặng nhìn mẹ. Nàng nhận ra mẹ quá cứng nhắc và cứng ngắc trong lối giáo dục con cái theo những quan niệm cũ xưa:

– Mẹ ơi! Con lớn rồi. Con có đời sống của riêng con. Thời buổi này, việc “cha mẹ đặt đâu con ngồi đó” là không còn phù hợp nữa rồi mẹ à. Con có thương yêu ai thì đó là hạnh phúc của con, mà con được hạnh phúc thì mẹ vui mừng mới phải chứ.

– Người ta là bác sĩ, gia đình tề tề. Còn ai hơn cho con chọn lựa nữa chứ.

Quỳnh Hương tê tái:

– Con không hề có ý chọn lựa. Bác sĩ hay quân nhân thì họ cũng đều là những con người, họ đều có những lý tưởng cao đẹp dưới màu cờ sắc áo của họ, không khác gì nhau hết.

Mẹ nghiêm giọng:

– Con quá dại! Lấy chồng lính lẩn lóc ngoài chiến trường, sống nay chết mai. Con sẽ là góa phụ lúc nào không hay. Rồi phải nuôi con một thân một mình...

Quỳnh Hương im lặng. Nàng buồn vì cách suy nghĩ của mẹ. Làm sao để giải thích cho mẹ hiểu rằng nàng sẽ không bao giờ từ bỏ khát vọng sống của mình. Quỳnh Hương không thể bơi ngược dòng thời gian để sống và làm theo những gì mẹ muốn.

4.

Từ khi biết được sự ngăn cấm của mẹ, Quỳnh Hương rất buồn. Nàng ngồi miết trong phòng, không còn ham thích đi đâu. Một lần Quỳnh Hương nghe ba mẹ nói chuyện về mình:

– Con cái không phải đứa nào cũng như đứa nào, phải tùy đứa. Bà không nên áp đặt con Bé.

– Áp đặt à? Tìm nơi đảng hoàng tề tề để xây dựng gia đình mà ông cho là áp đặt à. Dạy con cái là phải nghiêm khắc, ông chịu đựng quá thì hư con thôi.

Quỳnh Hương thấy giữa ba và mẹ, thì ba là người dễ cảm thông và nàng thân thiện hơn so với mẹ.

– Lớp trư bây giờ rấ hiể khi làm theo những gì người lớn mong muố. Cứ đợ tự chúng sắg theo ý thích. Người lớn chỉ là giúp ý kiế, khuyên bắo chứ không nên bắ buộc, nhấ là trong đời sắg riêng tư tình cắm.

Mẹ có vắ lo lắg:

– Con trai bà Phán Dinh, đưá út, còn một năm nữa là xong bác sĩ, tui đã hứa cho họ con Bé rắi.

– Bà vắi vắ làm chi. Con người chứ món vật gì mà bà muố cho ai là cho. Bà hứa rắi con Bé không ưng thì làm sao? Chúng ta không hiể được những suy nghĩ cắa lớp trư đầu, và cũng khó đợ kiế soát những hành động cắa chúng. Bà khó quá mà có gì là ân hận không kịp đầ.

Quỳnh Hương nghe đắ đó thì cánh cắa sắch mắ, chị Loan bước đắ bên cạnh nàng. Chị lắy chắg khi chưa tròn mắnh bằng đại học. Chắg chị là con cắa một gia đầnh danh giá. Ngày chị lên xe hoa, ba mẹ vui mừng hắnh diện. Cuộc đời làm vợ cắa chị thật hạnh phúc. Quỳnh Hương nhìn chị rắi so lại với mình:

– Hắi gặp anh rắ lắn đắu, chị có yêu ngay không?

Chị Loan cười, lắc đắu:

– Thì mạ đắn tới gặp, chị mắc cỡ muố chắt, dám từ chắi được à.

– Chị bằng lòng với sự đặt đợ cắa mạ, mà chị không chút do dự cho cuộc đời chị mai sau?

Chị Loan đã phó thác cắ cuộc đời chị cho người chắg mà chị không hắ quen biắt. Chị xây dựng gia đầnh không bằng tình yêu mà do sự sắp đặt cắa cha mẹ. Quỳnh Hương chia sắ với chị rắt thắg thắn:

– Rắ là chị lắy chắg không phắi cho chị rắi.

– Bé nói đúng, chị lắy chắg là vì mạ, vì chữ hiể. Sau

này có xảy ra chuyện gì thì chị quay trở về, ba mẹ cũng không nhờ chị chi tiết, nặng nề... Cho nên chị khuyên Bé nên vâng lời mẹ cho mẹ vui.

– Bé không sợ như chị được. Bé sợ là cho Bé. Làm sao có thể trao thân cho một người đàn ông mà mình không có một chút cảm tình.

Chị Loan vô tư:

– Rửa Bé thương anh phóng viên chiến trường đó rồi à? Bé không sợ...

Chị Loan bối rối nãy chừng. Quỳnh Hương nói tiếp:

– Sợ chết chóc, sợ làm góa phụ, sợ nghèo khó... chị muốn nói như rửa, phải không?

– Bối rửa mà chị khuyên Bé nên nghe lời Mẹ.

Sau cuộc nói chuyện với chị Loan, bỗng nhiên Quỳnh Hương trở nên mạnh mẽ. Nàng dứt khoát bệnh vực cho mình. Không biết từ khi nào, những cảm xúc về một thứ tình yêu trở nên sợ hãi, mãnh liệt. Những khao khát về một nơi nhớ ngày càng cháy bỏng. Trái tim bắt đầu lo lắng không yên. Một định mệnh như đã sắp bày sẵn cho Quỳnh Hương với Trịnh Hòa. Nàng phải đi thăm Trịnh Hòa.

5.

Phòng cấp cứu không bao giờ yên lặng. Tiếng rên la và mùi thuốc sát trùng tỏa khắp. Bệnh nhân nằm la liệt trên những giường bệnh. Không có giường nào trống. Quỳnh Hương đứng mặt ngơ ngác tìm kiếm Trịnh Hòa. Nàng bắt đầu thấy sợ. “Trời ơi! Làm sao bây giờ? Đông người quá! Anh đang ở đâu?”. Nàng gọi thềm trong căn phòng, nước mắt bắt đầu trào ra. Bao nhiêu hăng hái, mạnh dạn ban đầu bỗng tan biến trong phút chốc.

Trịnh Hòa đang nằm gần đó. Anh nhìn thấy Quỳnh Hương hiện ra như một thiên thần. Sự có mặt của Quỳnh Hương quá bất ngờ, anh

xót xa im lặng. Làm sao anh có thể cho Quỳnh Hương gặp trong lúc này được. Anh thèm hại quá! Mỗi ngày nay anh cứ giấu mình vào một góc. Nơi nhớ đã quá nhiều và mãnh liệt tới mức biến thành sức mạnh để chuyển hóa thành nỗi buồn đè nặng trái tim làm cho anh không thể nổi. Anh thấy yêu Quỳnh Hương là việc khó khăn đến dường nào! Giữa anh và Quỳnh Hương luôn có một bức tường ngăn cách. Anh đau khổ vì bức tường xây lên bằng lễ giáo, gia phong của những gia đình hoàng tộc Huế. Quỳnh Hương là một “Tôn Nữ”. Còn anh, anh chỉ là một thường dân.

Anh làm sao lấy đâu ra những điều có thể lấp đầy những chênh lệch về “môn đăng hộ đối”, để có thể điều kiện đến với Quỳnh Hương. Thân thế gia đình của một người là thứ vũ khí giúp cho họ tiến lên một cách vững chắc giữa cuộc đời này. Quỳnh Hương là con gái của một gia đình hoàng tộc. Nàng đẹp, cái đẹp của người con gái Huế khiến cho anh ngây ngất ngay từ phút đầu gặp nhau. Phần anh, anh chẳng có gì. Anh thấy mình quá đau khổ. Cái đau ấy cứ lớn dần làm cho anh ngột ngạt muốn phát điên lên. Anh cứ hít thở để còn biết mình vẫn đang tồn tại.

Từ khi bị trái pháo lấy mất một chân, Trịnh Hòa nằm trệt đi đứng cay đắng sống sót giữa cuộc chiến khốc liệt này. Anh tự hứa là từ nay sẽ cố gắng không cảm nhận, không ước mơ. Anh sẽ cố gắng sống mà không đợi chờ ai kể từ bây giờ và cả mai sau. Vậy thôi mà Quỳnh Hương đã đến. Nàng hiện ra phá vỡ tất cả những giao kèo của anh với cuộc đời này. Anh phải làm sao!

Một ý tá đang đến gần, Quỳnh Hương lập phép hời. Rồi theo ngón tay chỉ của cô ý tá, nàng thấy Trịnh Hòa đang ở cách nàng không xa. Anh đang nằm với chai nước biền treo lơng lơng ở đầu giường. Quỳnh Hương chạy ủa tới, rưng rưng lệ:

– Trời ơi, anh Hòa. Bé đứng đó từ lâu rồi anh không kêu. Anh răng rứa?

Trịnh Hòa điếm tình nắm tay Quỳnh Hương:

– Anh không sao, anh khỏe. Chờ ra viện anh sẽ về Sài Gòn.

Quỳnh Hương dậm dậm:

- Vả Sài Gòn?
- Rửa anh không phải ra chiến trường nữa?

Trịnh Hòa gật đầu. Trước hoàn cảnh quá bất ngờ, Quỳnh Hương trở nên nóng vội. Nàng cảm thấy mình đang lo

sợ một điều gì đó, thật mong manh:

- Rồi Anh để Bé ở lại một mình?

Trịnh Hòa im lặng. Anh không biết phải thích thú nào với Quỳnh Hương. Trong khoảnh khắc lặng im đó,

anh thấy mình đang bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, hết tung anh ra khỏi vòng tay người con gái anh thương.

– Anh cho Bé địa chỉ nhà ở Sài Gòn được không? Khi mô anh ra viện phải cho Bé biết.

Xếp cẩn thận tấm giấy nhỏ ghi địa chỉ cất vào ví, Quỳnh Hương chia tay Trịnh Hòa:

- Bé sẽ vô Sài Gòn.

Chợt vịn vịn bên tiếng “sẽ vô Sài Gòn” đã để lại cho anh một cảm giác ấm áp lạ thường. Những giây phút

hạnh phúc ngắn ngủi bên sườn đồi Thiên An bỗng chốc hiện về. Niềm hy vọng dâng tràn, anh mỉm miệng cười.

Trịnh Hòa thật lầy làm lạ khi Quỳnh Hương nói sẽ vào Sài Gòn. Một lời hứa, phải, anh đã không nghe lầm.

Quỳnh Hương nói thật hồn nhiên, không lo lắng. Nàng không trở con như anh nghĩ.

Về nhà, sau nhiều đêm suy nghĩ, Quỳnh Hương cố gắng thích thú được sự cảm thông của mẹ. Thật lòng nàng muốn sống cuộc sống của mình. Con đường tương lai trước mắt, Quỳnh Hương muốn

tự mình quyết định.

Nàng nhất định gạt bỏ mọi thứ – vị hôn phu mà mẹ đặt đ, những bằng cấp, học vị tô điểm cho bề thế, tiếng tăm của gia đình... Quỳnh Hương nhất định vực dậy, phá bỏ những lối suy nghĩ đóng m, lên men giữa thành trì kiên cố của cái gọi là “môn đăng hộ đối”, “lối giáo gia phong”, “cha mẹ đặt đâu con ngồi đó”,... Bao nhiêu lối thói cũ hũ ràng buộc tự ngàn xưa vẫn cứ tồn tại mãi đến hôm nay. Thật quá phi lý! Nàng nhất định phải rời xa.

Sau một tuần lễ, Quỳnh Hương thật sự chia tay với Hu. Một tuần lễ để nàng làm một cuộc cách mạng, đó là sống cho mình. Mẹ không tin nàng, chỉ có chị Loan. Hai chị em bịn rịn chia tay:

– Bé vào Sài Gòn cố gắng học hành và hãy thường viết thư cho Mẹ.

Quỳnh Hương im lặng dõi theo dòng suy nghĩ của mình:

– Bé viết thư cho mẹ thì d thôi, nhưng mẹ có đọc hay không là chuyện khác a.

Quay lại nhìn Hu một lần cuối, Quỳnh Hương không chút động lòng. Ý tưởng thoát ly đã mạnh mẽ làm cho mọi suy nghĩ của nàng đóng kín trước tất cả những níu kéo giữa và đi. Thế rồi thành phố xa dần theo độ cao của chiếc máy bay đang đưa Quỳnh Hương rời xa Hu. Nơi mà nàng đã có một khoảng thời gian dài với bao nhiêu kỷ niệm của một thời áo trắng. Không ai biết Quỳnh Hương ra đi theo tiếng mách bảo của con tim. Cũng không ai biết nàng ra đi mang theo một mớ sống của Trịnh Hòa từ buổi hẹn hò đầu tiên, được núi đồi Thiên An chứng giám.

6.

Ba năm sau...

Căn nhà Trịnh Hòa là một cư xá dành riêng cho sĩ quan quân lực Việt Nam Cộng Hòa. Anh không còn ra trận sau “Mùa Hè Đỏ Lửa” của tỉnh Quảng Trị. Trịnh Hòa được biệt phái về làm việc

tại Phò Tòng Thòng. Anh không bao giờ dám nghĩ Quỳnh Hương có thể rời bỏ gia đình để đến với anh. Anh thậm chí cảm ơn Thượng Đế đã bù đắp cho anh một phần thưởng vô cùng quý giá, đó là Quỳnh Hương, một tình yêu chân thành. Cả hai sống thật bình yên và hạnh phúc.

Thời gian trôi qua, Quỳnh Hương hoàn thiện mình bằng cách nhân Văn Khoa. Nàng báo tin vui với ba mẹ nhưng không được hồi âm. Quỳnh Hương không buồn giận gì ba mẹ. Nàng vẫn nuôi hy vọng một ngày nào đó ba mẹ sẽ hiểu và thương nàng nhiều hơn.

Cuộc sống gia đình Trịnh Hòa ngày càng hạnh phúc. Họ càng hạnh phúc hơn khi đứa con đầu lòng chào đời. Những ngày an vui ấy kéo dài không lâu thì Trịnh Hòa bắt đầu bận rộn theo những công tác đặc biệt. Hội họp liên miên... Làm ở Phò Tòng Thòng, anh nắm bắt tình hình chính trị rất nhanh. Những âm mưu lẫn lộn chi phối của quân cộng sản miền Bắc ngày càng lộ rõ.

Một buổi tối trong bữa cơm Trịnh Hòa bỗng nhiên nhắc đến gia đình ở Huế:

– Em có giữ liên lạc thường xuyên với Ba Mẹ không?

Quỳnh Hương nhìn vào đôi mắt của chồng:

– Sao hôm nay tự nhiên anh hỏi Ba Mẹ?

– Em không được để mắt liên lạc với Ba Mẹ. Khi có những việc quan trọng xảy ra thì phải lấy liên lạc ngoài nhà ngay. Anh dặn em như vậy.

Quỳnh Hương lấy làm lạ:

– Anh nói việc quan trọng xảy ra là việc chi?

Trịnh Hòa trầm tĩnh:

– Tình hình bây giờ có nhiều chuyển biến bất ngờ, nếu Ba Mẹ vào đây được thì tốt.

Sau câu chuyện với chồng, Quỳnh Hương bắt đầu để ý, nghe ngóng

tin tức qua báo chí, đài phát thanh cũng như truyền hình. Nàng thấy Trịnh Hòa nói đúng. Quỳnh Hương lo lắng nhiều hơn khi hay tin miền Nam sắp sắp phải đi đến một kết thúc bi thảm.

Những ngày tiếp sau đó, Trịnh Hòa đã rất bận rộn, những cuộc điện thoại cũng nhiều hơn và rất bất thường, không kể ngày đêm... Hai vợ chồng hình như không còn những phút giây thông thả, yên bình để cùng nhau ăn một bữa cơm gia đình đúng nghĩa.

Thế rồi cái gì đến phải đến. Một buổi tối, Quỳnh Hương nhận một cuộc điện thoại của chồng, bất ngờ: “Em thu gom tất cả đồ đạc giấy tờ và xếp gọn trong một túi xách, chỉ một túi thôi, không rườm rà, lỉnh kỉnh. Ăn mặc gọn gàng. Chúng ta sẽ đi ngay tối nay”.

Quỳnh Hương hoảng hốt, cảm giác lo sợ làm cho nàng run lên: “Trời ơi! chuyện gì xảy ra đây! Rồi Ba Mẹ sẽ ra sao? Thế nào mà hôm trước kêu mình phải liên lạc với gia đình ngoài Huế”. Nghĩ thế, Quỳnh Hương vội vàng nhấc điện thoại gọi chồng. Không ai bắt máy. Nàng lại càng hoang mang, tiếp tục gọi lần thứ hai, cũng không có ai ở đầu dây bên kia. Quỳnh Hương rất quá! Nàng gọi thẳng vào Huế. Một hồi chuông, hai hồi chuông rồi hồi thứ ba... Quỳnh Hương nghe nóng rang có người: “Đi đâu hết rồi trời!”. Quá tuyệt vọng, nàng định gác máy. Nhưng rồi “A lô...” Tiếng a lô vang lên xóa tan mọi lo âu đang đè nặng tâm tư nàng: “A lô! Hương đây, O Sen đó phải không? – Dạ phải, cô khỏe không? – Ông bà có đó không? – Dạ không, hôm qua có xe tới chỉ cần nhà đi hết rồi cô ơi”. Quỳnh Hương hiểu ra mọi lẽ: “Rứa rặng O không đi? – Dạ thôi, bà có hồi ưng đi với bà không mà tui không ưng”. Quỳnh Hương cúp máy.

Mọi sự đã an bày. Gia đình nàng đang đi trên một con đường mà cái sáng và sự chết như những bóng ma đang rình rập. Đoàn tụ hay chia cắt? Quỳnh Hương chỉ biết cúi đầu trao gửi số phận cho Trời Phật. Nàng cầu nguyện.

KẾT

Đêm vắng khuya, khu cư xá của Quỳnh Hương cứ lao xao, rộn ràng.

Tiếng xe khuy động làm cho đêm không còn yên tĩnh. Mọi người đều đã biết đi đâu sẽ xảy đến. Cũng như Quỳnh Hương, họ đang chờ đợi đi ra đi. Trọn chạy một cuộc “cách mạng giải phóng dân tộc”. Được giải phóng, nhưng không ở lại mà phải ra đi, nghe mâu thuẫn đến khô hài.

Quỳnh Hương nhìn lại căn nhà lớn cuối. Bữa cơm tối nàng vẫn chưa đụng đĩa. Quay mặt vội vàng, nàng bước lên xe mang theo một chút tíu nuối của những tháng ngày hạnh phúc. Chiếc xe hướng về Dinh Độc Lập. Quỳnh Hương chỉ biết một cách mơ hồ: “Một chuyến bay đặc biệt dành riêng cho nhân viên Phủ Tổng Thống”, và Trịnh Hòa đã ghi tên cho cô nhà kịp chuyến đầu tiên đưa nhân viên ra thung tàu lớn đang neo chờ ngoài biển đón người di tản. Quỳnh Hương cố giữ bình tĩnh để hỏi chững về tin tức của gia đình ở Huế. Trịnh Hòa chỉ trả lời vắn vắn ba tiếng “em yên tâm”.

Đã một lần Quỳnh Hương rời xa Huế. Bây giờ thêm một lần nữa, nàng lại ra đi. Cũng đều là động thái rời đi, nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác. Một ra đi để có ngày trở lại và một ra đi vĩnh viễn không có ngày về. Ra đi để đừng phải đau lòng nhìn đất nước sắp bị vùi dập bởi làn sóng đỏ phương Bắc. Không ai phải xót xa, cũng chững còn tíu nuối. Có chăng là cảm giác lo âu cho những gì trước mắt. Một khi đều đi bước vào một đời sống mới, đời sống lưu vong.

Con tàu quá đông người. Những chuyến trực thăng cứ tuồn tuột người xuống. Ai ai cũng hoảng loạn đến tội tình. Họ đều là thân nhân của những người nằm trong guồng máy chính phủ, từ khắp các tỉnh thành đổ về.

Quỳnh Hương ôm con ngủi thật yên lặng. Nàng dõi theo Trịnh Hòa đang vội vã len lỏi giữa đoàn người nhún nháo... Anh đang tìm Ba Mẹ.

Giữa tiếng ồn ào, gọi nhau ới ới... Quỳnh Hương giật mình khi nghe tiếng kêu thật lớn, “Bé, Bé ới! – Con Bé đây rồi Mẹ ới!”. Trong nỗi vui rộn ràng, Quỳnh Hương vẫn ngủi yên, chờ đợi.

Tiếng Chị Loan từ đâu đó đã thòy nàng, và nàng không thò đi đâu vì còn có đứa con. Chòc lát nàng nhìn thòy chị Loan đang rẽ đám người, một tay kéo Mẹ: “Nó đây rồi Mẹ – Bé, Bé ơi!... cò nhà lo quá trời!”.

Sau bao nhiêu năm xa cách, Quỳnh Hương quá ngỡ ngàng trước sự đoàn tụ với gia đình, giữa hoàn cònh lộn xộn còa xã hội. Nò vui buò lo lòng lòn lộn trong lòng, Quỳnh Hương nhìn Mẹ:

– Cò nhà mình bình an là con mừng rồi. Mòy bữa rày con và anh Hòa lo quá!

Mẹ yên lặng nhìn Quỳnh Hương, đứa con gái “hư” bò nhà theo trai ngày nào. Bây giờ đã trưòng thành và đang đứng trước đòu sống ngọn gió đò dòn dọt cò nhà đòn bòn bờ tự do. Bà cúi người xuòng dang tay ôm đứa cháu ngoại vào lòng:

– Cháu bà xinh quá!

Hai hàng nước mòt lằn dài trên má, Quỳnh Hương còm nhận niòmh hạnh phúc nàng mong đò từ bao lâu nay đã thật sự đòn với mình. Nàng ôm mẹ vào lòng. Trên cao, những sợi nòng cuòi tháng tư đang phòng phòt màu hạnh phúc còa một mùa xuân hy vọng.
[TNAT]

Tôn Nữ Áo Tím

